

Марусі

Михайло Старицький

Не плач, моя рибко кохана,
Шануй оченята-зірки!
Я знаю, образили сп'яна
Тебе оті пані бридкі:

З тебе насміхалися знову
На гулянці майській в гаю, –
За одіж селянську крайову,
За мову родиму твою.

Утри свої сльози срібляні,
Насмійся над ними сама:
Хіба ж ти не знаєш, що в пані
Сумління у серці нема?

Яке їй, скажи мені, діло
До тих роботящих людей?
Вона убира своє тіло
Для спещених, заздрих очей.

Ще змалку брехнею сповита,
Вона тільки знає одно,
Щоб блиском свого оксамиту
Усіх затоптати в багно.

Душі її скарб із-за злота
Бруднився чималі рази...
Чи ж варт ота панська пустота
Й одної твоєї сльози?..